

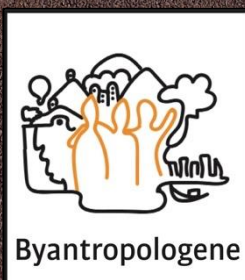
FOLK OG STEDER

ANTROPOLOGISK NÆRMILJØSTUDIE AV LINDERUD – VEITVET – SLETTELOKKA

KVALITATIVT BIDRAG TIL STEDSANALYSE

HABEO

Innhold

INTRODUKSJON.....	2
Datagrunnlag og medvirkende	2
Oppdraget	3
Aktører som har bidratt til analysen	4
Metode og etiske hensyn	4
Tilnærming til sted og rapportens oppsett.....	5
UNGDOM OG STEDER.....	6
Verkstedet og fotojakt.....	6
Veitvet og Linderud er tørt.....	7
Bråk er bra – ikke tørt	8
Steder og aktivitetstilbud	9
Intervju og vandring med Uteteamet	12
VEITVET.....	16
«Grøfta ved veien»	16
Fysiske føringer på Veitvet.....	18
Senteret på Veitvet – hva skjer?	19
Eldre på Veitvet – tilhørighet og endring	20
Drabanten	21
Holdningsendringer	22
SLETTEØKKA.....	23
Skiftet på Sletteøkka	24
Foreldreperspektivet på Sletteøkka.....	25
Sletteøkka som parkeringsplass	27
Engasjement og språk	27
Kolås og Askelia – den andre enden av Sletteøkka	28
LINDERUD.....	31
Linderud skole – forandringer som preger.....	32
Utviklingen på Linderud skole	32
Foreldreperspektivet på Linderud skole.....	33
Møteplasser og felles arenaer	35
Utendørs møteplass på Linderud	36
Fremkommelighet og tilgjengelighet på Linderud gård	38
SAMMENHENGER, NETTVERK OG TILGANG	40
Lokale identiteter – felles aktivitet.....	42
KONKRETE ANBEFALINGER FRA TEAM BYANTROPOLOGENE.....	44
Aktiviteter og møteplasser	44
Fysiske tiltak.....	44
Sosiale tiltak	44
REFERANSER.....	45

INTRODUKSJON

Datagrunnlag og medvirkende

Denne analysen er basert på datainnsamling gjennomført i Bydel Bjerke i perioden juni til oktober 2018. Innsamlingen har bestått av vandrende intervjuer og fokusgrupper i nærmiljøet, en ungdomsworkshop, ni dybdeintervjuer med et representativt utvalg beboere, tre dybdeintervjuer med nøkkelpersoner i lokalmiljøet, fem intervjuer med ansatte i bydelen, feltintervjuer på gata med 18 personer på sentrale steder i nærmiljøet, deltagende observasjon blant turgruppe (syv kvinner), Uteteamet (to personer) og seniorkor (25) samt deltagelse på folkemøte i regi av Groruddalstinget på Linderud senter. Totalt har Team Byantropologene vært i kontakt med over 70 personer som på ulike måter har bidratt med sin stemme til en dypere forståelse av hvordan de tre delbydelene Sletteløkka, Linderud og Veitvet oppleves, både fysisk og sosialt. En stor takk rettes til alle som har bidratt med sin lokalkunnskap.

Team Byantropologene er et samarbeidsteam for antropologisk fagkompetanse innen byutviklingsfeltet. Gjennom deler av datainnsamlingsprosessen har Team Byantropologene fått bistand fra to studentpraktikanter Jan Palma og Michelle Nymoen hos HABEO, fra faget Antropologi i praksis ved Universitetet i Oslo. Maiken Riis Eilertsen (Antro+) bidro med deltagende observasjon i forbindelse med ungdomsverkstedet. Katja Bratseth har fungert som faglig rådgiver.

Catharina Sletner fra HABEO har vært prosjektleder, gjennomført datainnsamlingen og utarbeidet analysen.

Oppdraget

I forbindelse med Områdeløft Linderud – Veitvet – Sletteløkka ønsket bydelen svar på hvordan fysiske nærmiljøer, lokale tilbud og tjenester bør utvikles slik at det skal bli attraktivt å bo der. Bydelen ønsket å legge vekt på innbyggerperspektivet ved hjelp av kvalitativ metode. De to overordnede spørsmålene som bydelen har ønsket svar på er:

Hvordan opplever befolkningen sine fysiske nærmiljøer?

Hvordan opplever lokalbefolkningen sosiale lokalsamfunn?

Team Byantropologene har utformet følgende forskningsspørsmål for undersøkelsen:

- Hvilke faktorer har positiv og negativ innvirkning på levekår og nærmiljøkvaliteter i Bydel Bjerke?
- Hvilke årsaker ligger til grunn for dette, og hvilke løsninger finnes i dag eller kan anbefales for områdets utvikling?
- Hva er behovene for møteplasser og sosiale fellesskap i området?
- Hva skaper stedsidentitet, sammenhenger og skiller mellom delbydelene?

Bydel Bjerke har tidligere gjennomført ulike kartlegginger og stedsanalyser i området, hvorav den mest relevante som litteraturgrunnlag er «Stedsanalyse Veitvet – Sletteløkka» som ble gjennomført i forbindelse med Groruddalssatsningens første fase i 2008. Stedsanalysen har blitt brukt som bakteppe for vårt arbeid, og vi ønsker å vise til nøkkelfaktorer i lokalsamfunnet i de tre delbydelene som har oppstått siden analysen fra 2008 ble gjennomført, hvilke endringer som har skjedd i bydelen og hvordan dette preger folks liv. Hovedfokuset har vi lagt på kunnskapen om den nåværende situasjonen som et grunnlag for å utvikle nærmiljøet videre etter befolkningens ønsker og behov.

Aktører som har bidratt til analysen

Metode og etiske hensyn

Antropologisk metode bygger på et induktivt prinsipp. Det vil si at man søker å trekke ut kunnskap, begreper og tematikker som vokser ut av det innsamlede materiale og stedet som felt – kombinasjonen av fysiske omgivelser og menneskelig liv. Dette er en metode som er gunstig for å få innsikt i hvordan beboerne på Veitvet, Linderud og Sletteløkka oppfatter sitt nærmiljø uten at man legger (deduktive) føringer på problematikker i form av hypoteser basert på tidligere erfaringer. På denne måten muliggjør man innsikt i funn som på best måte gjenspeiler den reelle opplevelsen av stedet for de menneskene som har bidratt til undersøkelsen. Selv om bydelen i forkant av datainnsamlingen hadde antakelser om enkelte sosiale og fysiske skiller og potensielle konfliktområder, har vi i møtet med feltet lagt vekt på å la oppfatninger vokse ut av materialet. Analysen viser i hvilken grad bydelens antakelser stemmer med befolkningens oppfatning, som er funn som vil være nyttig for det videre arbeidet i nærmiljøet.

Team Byantropologene ønsker å ivareta bidragsyternes anonymitet, og med unntak av noen nøkkelroller i bydelen, har alle informanter fått nye navn i tråd med alder, kjønn og kulturbakgrunn.

Tilnærming til sted og rapportens oppsett

Bakgrunnen for denne rapporten er Bydel Bjerkes områdeløft som fokuserer på de tre delbydelene Veitvet, Sletteløkka og Linderud. Selv om disse er vel etablerte steder som både lokalbefolkningen og bydelen er med på å definere, både fysisk og sosialt, har det vært viktig for oss i datainnsamlingen å gå inn med en *induktiv* tilnærming til felt. Så langt som mulig har vi forsøkt å la disse eventuelle skillene og sammenhengene springe ut av datamaterialet, snarere enn å gå inn med en klar definisjon av Linderud, Veitvet og Sletteløkka eksisterer som helt separate enheter. Dette har vært viktig for å kunne avdekke sammenhenger, og å holde fokuset mot beboergruppene vi har ønsket å komme i kontakt med – **ungdom, foreldre og eldre**. Denne rapporten er likevel delt opp etter de tre aktuelle stedene, fordi datamaterialet viser oss at de tre stedene fungerer som identitetsmarkører i større eller mindre grad, og stedsnavnene i seg selv genererer assosiasjoner og kategorier hos lokalbefolkningen som er viktige for forståelsen av stedet som helhet. Tematikkene og innbyggergruppene derimot, fungerer både overlappende, skillende og samlende, og vi ønsker at rapporten skal kunne vise en sammenheng mellom de tre stedene, uten å legge for sterke føringer på skiller og kontraster. Gjennom undersøkelsene har det kommet fram at enkelte grupper er mer fremtredende i en delbydel i en annen. På Veitvet er det særlig ungdom og eldre som trer frem som viktige og på Linderud og Sletteløkka er foreldreperspektivet blitt tillagt mye vekt. Vi har likevel funn fra de tre delbydelene som overlapper, så det er mulig å tenke at elementer både overlapper og går igjen flere steder.

Områdenes historiske markører, utvikling og fysiske forutsetninger, gjør at de tre stedene har ulik identitet og innbyggermasse, med ulike narrativ knyttet til seg. Samtidig fungerer de tre stedene i uløselig sammenheng med hverandre, og vi håper at rapporten skal kunne bidra til å belyse denne slik at Bydel Bjerke kan jobbe videre med områdeløftet på en helhetlig måte, basert på stedsspesifikk forståelse. Vi begynner med å presentere verkstedet med ungdom, og lar på denne måten ungdommen introdusere delbydelene i analysen. Dette er fordi sammensetningen deltakere på dette verkstedet var fra de tre delbydelene, og viktige elementer fra hele området ble nevnt.

UNGDOM OG STEDER

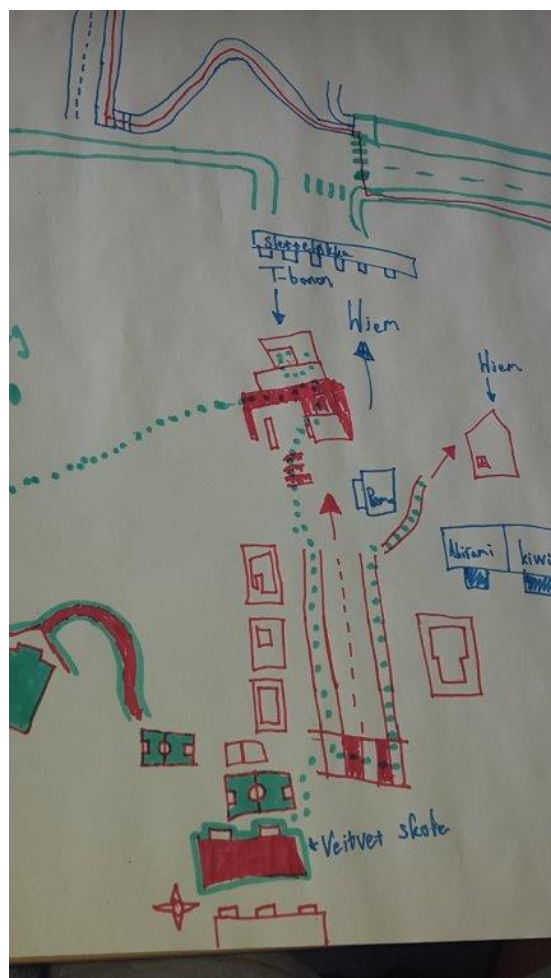
Verkstedet og fotojakt

Mental mapping

Team Byantropologene gjennomførte et verksted med ungdom fra de tre delbydelene, rekruttert via Bjerke Ungdomsråd og Uteteamet. Ni ungdommer var tilstede, hvorav fire var gutter og fem var jenter. Første del av verkstedet bestod av workshopmetoden «mental mapping» der ungdommene fikk i oppgave å tegne sitt nærmiljø på plakater og markere sine ferdselsveier og såkalte «hot spots». Dette gjorde vi for å sette i gang refleksjonen rundt sted og tilhørighet, og for å åpne en diskusjon om hvilke steder og områder som peker seg ut som viktige av ulike grunner.

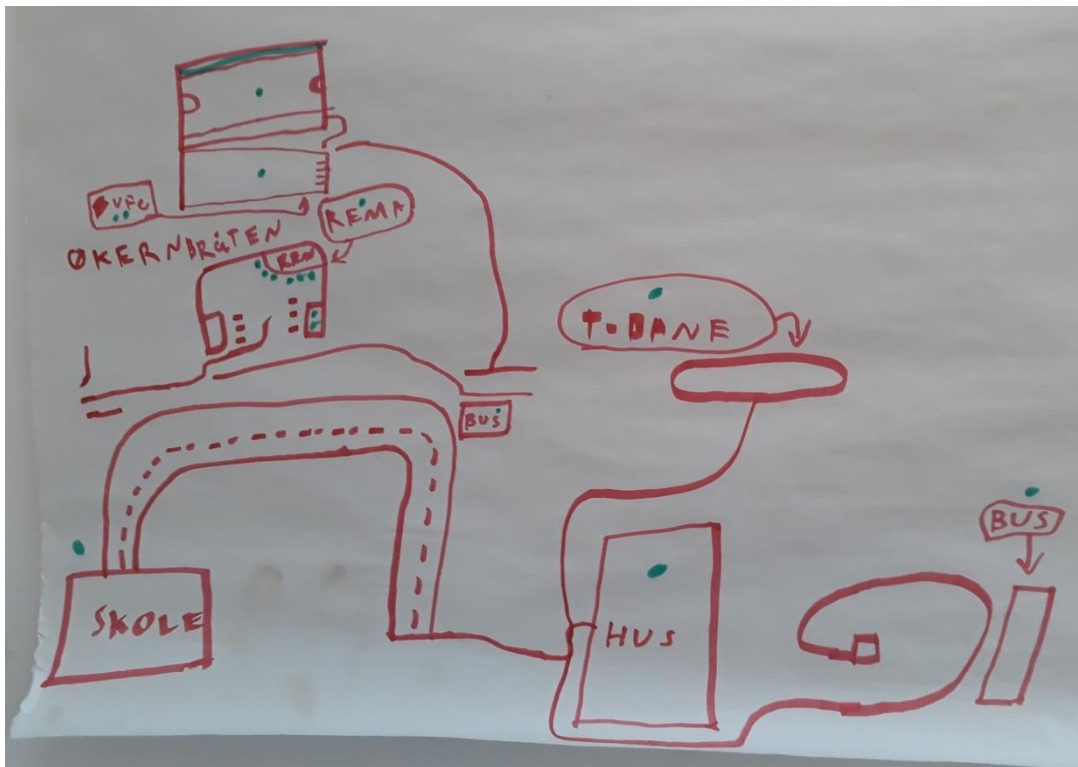
Petter og Henrik bruker lang tid og tegner i nøye detalj opp nærmiljøet sitt med tusjer i mange farger. Til høyre tegner Petter opp en fotballbane med store turkise streker over halve arket. Skolen blir også stor oppe i hjørnet, og en rød strek viser veien han pleier å gå. Til venstre på samme ark tegner kameraten hans opp i nøye detalj et oversiktskart med Sletteløkka-blokkene øverst, SFO-huset til venstre, Veitvet skole med fotballbaner og Kiwi, en kamerat sitt hus og sitt eget hjem rett til høyre for en sammensatt kloss som forestiller Veitvet kulturhus.

Ved siden av Petter og Henrik sitter Reza og Mehdi. De snakker ikke å mye mens de tegner, men Mehdi har snart tegnet opp med store røde linjer et kart der t-banen, skolen, huset (hjemme) og Økernbråten stikker seg ut i store bokstaver og former. Reza og Mehdi snakker om Økernbråten som et viktig hengested, der

Petter og Henrik sin bydel

er det nemlig benker og en Rema-butikk.

Mehdis bydel

Veitvet og Linderud er tørt

«Folk tror det er så skummelt på Veitvet liksom, men det skjer jo ingenting»

- Hilde 17 år

Selv om ungdommene har noe ulike oppfatninger om hvilke steder som er viktige, er det noen beskrivelser av området som alle er enige om. Både Veitvet og Linderud oppfattes som *tørt*. Vi spør mer hva de legger i dette begrepet, og ungdommene forklarer at det er lite som skjer, det er stille og rolig, og det er store områder med lite muligheter for hending og aktivitet. Hilde påpeker også ryktet Veitvet har utenfra som litt skummelt, noe hun absolutt ikke kjenner seg igjen i. Det er snarere traust og stille – og stillhet er ikke et positivt ladet ord når ungdommene trekker det frem.

Bråk er bra – ikke tørt

Etter å ha laget de mentale kartene, går vi ut i nærmiljøet på en fotojakt. Runden vi skal gå bestemmes av ungdommene. Vi legger vekt på å se på viktige steder som kartene deres fremhever, og vi tar med oss adjektiv-lappene fra kartene for å knytte dem opp mot de fysiske stedene vi møter ute. Flere nye assosiasjoner dukker også opp underveis, og nye lapper blir til med tusj etterhvert som vi passerer steder.

Selv om vi ikke tar runden helt opp til Sletteløkka, leder ungdommene oss opp til Trondheimsveien der bilene suser forbi i over 80 km/t. Vi blir stående en stund der Veitvetveien leder ut mot Ring 3, og Mehdi sier at han liker seg her. Det er fordi det er bråkete – og veien gjør at han kjenner at Veitvet er knyttet til Oslo sentrum. Bråket fra veien gir Mehdi positive assosiasjoner, og blir på et vis det motsatte av det ungdommene er enige om at både Linderud og Veitvet er, nemlig stille og *tørt*.

Ungdommene liker at det rører seg, og at nye ting dukker opp. Petter etterlyser mer skulpturer og kunst i Veitvetparten, og legger vekt på at nye ting gir inntrykk av at noe skjer i bydelen og som viser at ting er i endring. Opplevelsen av en statisk bydel gjør at

ungdommene heller vil til sentrum og andre steder for å oppleve. Flere er også enige om at bydelen trenger flere attraksjoner som gjør det kult å komme hit – for eksempel kunst eller andre severdigheter som kan skape liv i nærmiljøet.

Steder og aktivitetstilbud

Ungdommene er generelt fornøyd med mye av aktivitetstilbudet i bydelen, og flere spiller organisert fotball, går på dansing og bruker Veitvetklubben som sosialiseringsarena. Men det er forskjell på vinter og sommer i bydelen, noe som blant annet kommer til uttrykk gjennom ungdommenes ønske om flere hengesteder med tak over.

Uklart tilbud

«Vi måker en flik av banen selv om vinteren. Kommunen gidder ikke å måke»

- Petter og Henrik (12 og 13 år)

Dette viser et sterkt ønske om å være i fysisk aktivitet ute om vinteren, men det området som fungerer godt resten av året ser ut til å glemmes når snøen ligger som tjukkest.

Bjerkedalen er et sted som fungerer godt både sommer og vinterstid. Man kan spille basket og henge rundt på sommerstid, og det er en ministrand hvor man kan bade. Om vinteren kan man også stå på ski der.

Når det gjelder Bjerkeklubben er ungdommene mindre entusiastiske, og ser dette som et tilbud for barn mer enn ungdom. Dessuten er det for langt borte når det er på Årvoll.

På turen rundt i nærmiljøet kommer vi forbi Linderud Bad. Vi spør om dette er et sted ungdommene er vant med å bruke, og det er noe delte oppfatninger her. Noen har vært her i forbindelse med skolen, men ingen vet om det er åpent for publikum ellers. Når vi finner det gamle skiltet på bygningen sydende, må vi le. Her var det noen uklare beskjeder (Se figur 3).

Linderud Bad dukker også opp som tvetydig når vi er med Uteteamet på deres runde rundt i bydelen for å oppsøke ungdommer som oppholder seg ute. Jeg går med to fra Uteteamet forbi Linderud Bad, og de er også noe usikre på hvem og hvordan badet benyttes. Dette er en tirsdag kveld, og vi stikker hodet inn i døren som står åpen ved garderobene. Rett innenfor døren får vi øye på en mann uten klær, og mens vi rygger ut påpeker en i Uteteamet at det selvfølgelig er Naturistforeningen som har booket badet en gang i uken. Flere organisasjoner benytter også hallen, men befolkningens generelle opplevelse er at badet er stengt for publikum, og mange vet om at Naturistforeningen har sine treff her. Dette ser ut til å bidra til en del usikkerhet rundt stedet, og det oppfattes ikke som spesielt åpent og velkommende for publikum. Her finnes det et potensiale for en møteplass med aktivitet som kan gjøres mer tilgjengelig for både ungdom og andre deler av befolkningen.

Marka og barndomsminner

Når det gjelder marka og bruken av den, er ungdommene negative. Det er kjedelig, og gir assosiasjoner til aktiviteter man gjorde med skolen som barn. Det samme sier de om Veitvetparken og den gamle fritidsklubben. Det forbindes med barndomsminner. Petter og Henrik, som gikk på Veitvet skole og husker tilbake fra før den flyttet i det nye Skanska-bygget, minnes at skolehverdagen var bedre i det gamle bygget. Henrik er opptatt av at det på den gamle skolen ga mer «skolefølelse» - som er et positivt ladet ord han forbinder med konsentrasjon og positiv læring. I de nye lokalene, som er åpne og der alle klasserommene vender inn mot et fellesareal, opplever han at det er mye uro og kaos. Mange forsvinner ut av undervisningen for å oppholde seg i fellesrommene – det oppleves mer som et «aktivitetsrom», sier han. Han synes skolen har blitt mer barnslig, og savner de mer ordnede formene fra gamleskolen. I tillegg må man ta av seg skoene i klasserommene. «Jeg føler at vi har gått tilbake i barnehagen», sier Henrik oppgitt. Guttene er veldig bevisste på at skolen nå er eid av Skanska, og at de merker dette gjennom strengere reglement for hvordan man skal oppføre og oppholde seg i forbindelse med bygget. Skolen oppleves mindre knyttet til lokalmiljøet enn det den gjorde før, selv om aktivitetsanlegget rundt er godt brukt.

Tilknytning til sted gjennom minner

Sykkelmaner

Vi spør ungdommene om de sykler i bydelen. Amina sykler jevnlig, men får ikke følge av venninnene. Hilde forklarer:

«Hadde jeg bodd i byen hadde jeg sykla, men her er det litt sånn 'hvor skal jeg sykle' liksom?»

Dette kan være et tegn på at bydelen oppleves som liten, og at det ikke er nødvendig å sykle, men det har også med oppover- og nedoverbakker å gjøre, sier noen. Men mest av alt handler det om at det er få steder å sykle *til*, som gjenspeiler det generelle inntrykket ungdommene har om at det er lite å gjøre innenfor bydelens grenser.

Reza og Mehdi har ikke sykkel, og Reza sier at han heller ikke er interessert i det fordi kompisene hans ikke sykler. Hvis kompisene hadde hatt sykkel, hadde han også hatt lyst til å sykle. Petter og Henrik har sykler selv, og bruker den ofte.

Her blir spørsmålet om sykkel fort et spørsmål om *tilgang* på sykkel, samtidig som bydelen ikke oppfattes som en «sykkelbydel». Når en av ungdommene nevner at de gjerne skulle hatt bysykkel, stemmer alle enig i. Det hadde vært en super løsning, og ordet «bydelssykkel» dukker opp i samtalen over bordet. Slik vil ungdom som ikke har tilgang på sykkel av f.eks.

økonomiske årsaker kunne få muligheten til å ta i bruk bydelen sin på en ny måte. Kanskje vil også denne formen for mobilitet løse opp i noe av det *tørre* som forbindes med stillhet og lite bevegelse.

Intervju og vandring med Uteteamet

Uteteamet i Bydel Bjerke jobber med å møte ungdom ute, men de tilbyr også bistand til jobbsøking og praksisplass gjennom programmet Jobbsmakekurs. De hjelper ungdom med å skrive CV og søknader, og setter dem i kontakt med arbeidsgivere og følger opp underveis. To av ungdommene fra verkstedet vi holdt, var rekruttert med hjelp fra Uteteamet, og alle ungdommene visste godt hvem Uteteamet var. I tillegg til å intervju de to som har vært ansvarlige de siste årene – før det nå er i omstilling og skal utvides i forbindelse med endringene på Bjerke Nærmiljøsender – var jeg med på kveldsrunde rundt i hele bydelen. Runden vi går er Bjerkedalen park, forbi travbanen, innom biblioteket på Bjerke, Årvoll, Årvolldammen, Tonsenhagen, opp i skogholtet ved Kolåstoppen barnehage, mot Linderud, senteret, Madamløkken barnehage, gjennom borettslagene, Linderud bad, Bjerke videregående, Veitvetparken, Veitvet skole, Veitvet Kulturhus, Klubben og til slutt Veitvet T-banestasjon. Vi går i *feltetempo* som de kaller det, og Uteteam-telefonen er med. På den dukker det innimellom opp meldinger fra ungdommer som skal levere timelister, mens andre kvelder kan det være bekymringsmeldinger fra foreldre og naboer via SALTO¹.

Begrepet trygghet dukker opp i samtalene våre, og en ting som går igjen på runden vår er ordene *brukerutstyr* og sneiper. Når Uteteamet snakker om *brukerutstyr* er det sprøyter og lignende, gjerne i sammenheng med flasker etter alkohol, som ofte dukker opp på de samme stedene. Disse er ikke koblet til ungdommene, men snarere til voksne rusmisbrukere og alkoholikere. Ungdommen på Bjerke i dag er ikke mye synlige med alkohol, noe Uteteamet antar har med kulturell bakgrunn å gjøre.

¹ SaLTo er samarbeidsmodellen til Oslo kommune og Oslo politidistrikt for å forebygge kriminalitet og rusmisbruk blant barn og unge.

For 12 år sida, da var det litt sånn mere alkohol ute enn nå. Nå ser vi lite av sånt i forhold til da. Det var noen episoder med det da og, det det var mere fyll og sånn.

Jeg spør Uteteamet om de vet hvordan forholdet er mellom ungdommer og de voksne som ruser seg i uterommene. De har ikke inntrykk at det er mange sammenstøt, men de har hørt om ungdommer som får stygge ting ropt etter seg, noe som kan gjøre at ungdommene føler seg utrygge enkelte steder.

På runden vår går vi oppover i skogen fra Tonsenhagen skole, og Uteteamet holder øye med stien og bakken rundt. Her pleier de å finne sneiper, og øverst er det et utsiktspunkt med noen tømmerstokker der de vet folk pleier å henge. Om dette er ungdommer eller voksne vet de ikke sikkert, og i dag finner vi noen sigarettssneiper men ingen hasjsneiper –

På jakt etter sneiper

som er det Uteteamet forbinder mest med ungdommene.

Et annet fysisk sted hvor Uteteamet retter ekstra oppmerksomhet er barnehagene nedenfor Linderud senter. Der har de hatt erfaring med å finne sneiper og rester etter hending, og barnehageansatte er særlig bekymret for at de små barna skal finne dette og putte det i munnen.

Det er en rolig runde, en sensommerkveld midt i uka, og Uteteamet påpeker at det er uvanlig stille og de er litt skuffet siden jeg ikke får truffet på noen underveis. Selv på Veitvetklubben er det

stengt denne kvelden. Vi er innom Linderud

senter, og etter å ha hilst på en gutt som er på arbeidstrening i en klesbutikk, møter vi to gutter i 14-årsalderen som henger foran en butikk med en sykkel. Vi går bort og spør hvor de er fra, og om de vet hvem Uteteamet er. De kjenner ikke til dem, og guttene var fra Romsås. Uteteamet foreslår at de tar sykkelen med seg ut, noe de sier at de var på vei til å gjøre. Uteteamet har generelt et veldig godt inntrykk av ungdom i Bydel Bjerke, og vil gjerne understreke at det er synd at de har et dårlig rykte utenfra. En vekter på Linderud senter som

Uteteamet snakker med på runden sier det samme. Ungdommene er snille, og det er lite stjeling. Kvinnen i Uteteamet synes alle er høflige og imøtekomende, men hun er klar over at de kanskje ofte skjerper seg i Uteteamets nærvær. I tillegg er begge Uteteam-arbeiderne majoritetsnorske og voksne. For mange ungdommer inngår de i kategorien autoritetspersoner, på lik linje med en lærer eller veileder. Uteteamet er inne i en omstillingsprosess der de skal utvide, og under intervjuet får jeg hilse på flere fra Bjerke Nærmiljøsentere som skal jobbe ute med ungdom fremover. Flere av disse er nærmere ungdommene i alder, og av ulik kulturbakgrunn. Det tror Uteteamet vil bli positivt: «De får en helt annen kontakt med ungdommene enn det vi gjør», sier de begge.

*Det må jeg bare få lov å understreke, ungdommen er skikkelig seriøse og har fullt program og jobber. Jeg tror at de har forventninger fra foreldrene og at de er takknemlige for alt foreldrene har fått til, at de bor i Norge og har fått sjansen. Når vi spør om forbilder, da er ofte svaret: foreldre.
Det er gutta på 17 år som sier «Mamma»*

Mannen i Uteteamet trekker frem at økonomiske forskjeller skaper skiller mellom hvilke ungdommer som får det vanskelig og hvilke ikke. Særlig er trangboddhet og mangel på egen telefon et problem. Han kaller dem «kaosfamilier» der for eksempel en potensiell arbeidsgiver ringer til ungdommen, men det er et søsken eller forelder som svarer isteden fordi familien deler på telefonen. Da blir det vanskelig å holde kontakt. Uteteamet merker stor pågang på tilbudet deres. Sist oppstart var det 61 interesserte, og bare 30 plasser. Dette viser at ungdom i bydelen ønsker å være aktive og prøve seg i jobb, men at tilbudet ikke alltid dekker behovet. Her finnes det potensiale for utvikling, og for å koble på flere aktører som kan bidra til å aktivisere ungdom i denne retningen. At barne- og ungdomsfamilier bor trangt merkes gjennom at biblioteket blir mye brukt, særlig nå som de har hatt meråpent i løpet av sommeren. Dette gjelder hovedsakelig Linderud-ungdom, og Uteteamet kan ikke huske å ha truffet Veitvet-ungdom der. De holder seg mest på Veitvetklubben. Her ser vi hvordan tilhørighet til delbydel legger føringer på hvilke møteplasser man velger seg. Biblioteket ligger ikke nærmere Linderud i fysisk avstand, men fordi man ikke identifiserer seg med Veitvet velger man heller andre hengesteder om man er fra Linderud. Når det gjelder ungdom som bor på Sletteløkka er de delt. Uteteamet innrømmer at de ikke er så mye der oppe, fordi det

ikke er noen steder der ungdommene henger (hvilket har en sammenheng med manglende uteplass og lekeplasser generelt som vi kommer tilbake til senere i rapporten). Siden Sletteløkka-ungdommen er delt mellom flere skoler er det vanskelig å si hvor de er, men Uteteamet har hatt mange av dem inne for å søke jobb.

Hengesteder trukket frem av Uteteamet

Ballbingen på Linderud skole
Benkene i Bjerkedalen park
Barnehagene ved Linderud senter
Linderud senter
Biblioteket på Bjerke
Veitvetklubben

Ungdommenes forslag til tiltak

Flerbrukshall
Attraksjon som trekker publikum utenfra
Utsiktspunkter med tak
Benker med tak
Spillarkade
Bydelssykkel
Måking av fotballbanene om vinteren

VEITVET

«Grøfta ved veien»

Av de tre delbydelene er det Veitvet som preges mest av en historisk kontinuitet, der mange er bevisste på tanken bak drabantbyen som ble oppført av Selvaag på 50-tallet. Særlig er det den eldre generasjonen som er med på å videreføre dette narrativet, både seg imellom og med generasjonen som har vokst opp her.

*«Vi har mange venner og sånn som har barnebarn som fortsatt går på
Veitvet skole» - Jon 78 år*

*Det man gjorde var å være ute hele dagen og ble kjent med folk.
- Turid 75 år*

Dette er synlig gjennom Veitvet Historielag, Facebook-gruppene «Livet på Veitvet», «Veitvet-gjengen» og til de mange aktivitetene som benytter seg av Veitvet Kulturhus. På den første byvandringen vi gjennomførte, stilte Per som selv er med i Veitvet Historielag. Nesten før vi hadde begynt, var han i gang med å fortelle om barndomsminner og hva navnet Veitvet egentlig betyr. Per forteller at ordet “tveit” kommer fra “tvedt” som betyr grøft. Veitvet (eller Veitvedt som man skrev det før) er altså “grøfta ved veien”. Snarere enn å være en negativ karakteristikk, er det med stolthet Per forteller om bakgrunnen for stedsnavnet. Det gir mening og tilhørighet å vite hva stedet har vært før, og hvordan det ble til. Per er selv forelder, og de bor i Veitvet Hageby som skiller seg markant i boligmasse fra den ellers så karakteristiske drabantby-bebyggelsen. I Hagebyen, som han viser oss, kjenner alle hverandre og hjelper til i hagene og hilser. Moren til Per bor fortsatt i bydelen, og datteren hans går på Veitvet skole.

Per viser hvor Linderud slutter og Veitvet begynner

Å være på Veitvet oppleves av de som er derfra som et kompakt nærmiljø med klare fysiske definisjoner. Per peker under byvandringen vår på hvor Linderud slutter og hvor Veitvet begynner. For ham går det et klart skille, og han slipper ut et hjemmekjært «ah, nå er vi på Veitvet» når vi beveger oss ned fra Linderud og til venstre ned i Veitvetparken. Hans tilhørighet til Veitvet defineres av hans oppvekst her, og at han selv føler seg som en del av historien som finnes på stedet.

Nå har vi fortalt vårt – fra 1954 og til midten av 60. Det er dét som er historie. Det er ikke historie fra 1980. Men generasjonene etter oss, de som skal overta – hver gutt, hver jente har sin historie på godt og vondt.

(Jon 78)

Jon ønsker at stedet Veitvet, slik han har opplevd og gledet seg over det, skal leve videre for kommende generasjoner. Nærmiljøkvalitetene som Jon opplevde i barndommen var friheten over å flytte fra en trang leilighet i fattige kår i Oslo sentrum, og opp til frisk luft og grønne områder i drabantbyen. Er dette det Veitvet som finnes i dag? Kan vi si at den

trangboddheten som noen familien opplever på f.eks. Sletteløkka² i dag tilsvarer de kår som Jon og familien hans fikk frihet fra da de flyttet til drabantbyen? Hvordan kan man skape kontinuitet og bygge videre på de verdiene som ble lagt til grunn på 50-tallet – for de kommende generasjonene som Jon er opptatt av? Og var de egentlig så gode? Dette er spørsmål som den boligsosiale studien kan ta fatt på.

Fysiske føringer på Veitvet

Veitvet har en sterk stedsidentitet, men preges av fysiske skiller i stor grad – både *fra* de andre delbydelene og med enkelte utfordringen innenfor. Selv om de med langtids tilknytning til stedet (som pensjonister og andre generasjons Veitvet-boere) til en viss grad fortsatt ser Veitvet *slik det var*, er det likevel noen nye og mindre nye endringer i området som påvirker opplevelsen av tilknytning og harmoni. Av fysiske påvirkninger er det særlig bomringen, som etter prisøkningen i oktober 2017³ resulterte i at flere kjørte over grøntarealer for å unngå avgiften. Hvorvidt denne praksisen pågår ennå, har vi ikke funn om i vårt materiale, men bomringen utgjør et fysisk skille som får en sosial konsekvens i et lengre perspektiv. Som vi skal se senere i rapporten har bomringens effekt blitt særlig negativ på Sletteløkka, og på Veitvet skaper den et brått skille mellom det som oppleves som Veitvet og det som oppleves som Linderud. Stedsanalysen fra 2008 viser også at Sletteløkka-beboere ikke benytter seg av Veitvet for å handle på grunn av bomstasjonen og veisystemet (Stedsanalyse Veitvet – Sletteløkka, 2. 58). Dette går igjen hos ungdommene, som bruker ordet «komplisert» for å beskrive opplevelsen av blindveien Veitvetstubben. De fysiske skillene får konsekvenser i form

² Vi utelukker ikke at det finnes overfylte leiligheter på Veitvet og Linderud, men det er på Sletteløkka våre funn viser dette tydeligst.

³ 1. oktober 2017 ble det innført rushtidsavgift og miljødifferensiering, og prisen gikk betydelig opp. (NRK 2017)

av identitetsskiller skapt av tung fremkommelighet og lite synlig sammenheng.

Opplevd fysisk hindring

Senteret på Veitvet – hva skjer?

Veitvet senter var i sin tid Europas største, og en stor attraksjon da det ble oppført på 50-tallet. For beboerne i området som husker tilbake til Veitvet-senterets glanstider, er senteret fortsatt et naturlig hjerte av delbydelen – og det var et sted man ble kjent med lokalmiljøet sitt. Men senteret har, siden ombyggingen startet i første halvdel av Groruddalssatningen, gjennomgått en funksjonsendring som har fått konsekvenser for hvordan lokalbefolkningen forholder seg til stedet. Veitvet senter, som er det de fleste vi har møtt på fortsatt omtaler stedet som, befinner seg midt i ombygging og transformasjon mens datainnsamlingen vår pågår, selv om flere funksjoner (Nysirkus Bjerke, Drabanten) har vært innarbeidet i det nye konseptet i lenge. For deltagerne på byvandringene – som startet med oppmøte på Veitvet Kulturhus – hersket det noe forvirring om hvor vi faktisk skulle treffes. Det viste seg raskt at begrepet «kulturhus» ikke var så innarbeidet hos deltakerne som det vi som kom utenfra antok, og vi måtte dirigere flere deltakere som hadde lurt på om de ikke skulle til det gamle fritidsbygget i Veitvetparken isteden.

Mange husket Stikk innom-kontoret (GDS 2007) som hadde positiv effekt, og fungerte godt for å knytte nyinnflyttede til det eksisterende lokalmiljøet. Stikk innom har fortsatt kontor i det nye kulturhuset, men funksjonen og besøket har endret seg noe.

Pia (33) som deltok på verkstedet, hadde vært innom her tidligere for å få informasjon om ulike aktiviteter, men synes det var vanskelig å orientere seg. Det mangler skilt, informasjon og tydelig definisjon av hva stedet er – og hvem det er for og på hvilken måte.

Under vandringen med Uteteamet kom det også frem at Veitvetklubbens åpningstider var uklare i forbindelse med ombyggingen. At det er manglende uteplasser med benker og oppholdssteder i tillegg til at området rundt preges av byggeplass og materialer, gjør at Veitvet Kulturhus for tiden ikke fyller den viktige sentrumsfunksjonen i bydelen som senteret gjorde tidligere – og senterets funksjon er uklart for befolkningen.

Eldre på Veitvet – tilhørighet og endring

De eldre på Veitvet har sterk stedstilhørighet, og mange er engasjerte i lokale grupper som historielag, strikkeklubb, kor og på treningssenter. Likevel har det skjedd endringer i bydelen i de senere årene som skaper frustrasjon og hindringer blant mange av de vi har snakket med. I undersøkelsene til denne rapporten har vi gjort beboerintervjuer med flere eldre, i tillegg til deltagende observasjon med seniorkoret «Rustne røster» under deres korøving med påfølgende kaffe og kake på Drabanten. Vi har også intervjuet to nøkkelpersoner i Bydel Bjerke som jobber med eldre i hele bydelen. I store trekk føler de eldre i seniorkoret seg oversett og nedprioritert til fordel for ungdommen, innvandrere og integreringsprosjekter. De har inntrykk av at Groruddalssatsningen har hatt så stort fokus på barn og ungdom at de eldre har blitt helt glemt. Dette kommer i følge seniorkoret til uttrykk gjennom flere faktorer, hvor ombyggingen av Veitvet senter er én av disse. Måten det nye senteret er lagt opp, med hovedfokus på tilbud til barn- og unge med Nysirkus Bjerke, Veitvetklubben og forskjellige arrangementer, blir av de eldre satt i direkte sammenheng med at de har mistet eldretilbudet som var på senteret før (Veitvet eldresenter). Den andre hovedgrunnen er at de har mistet en aktivitet. Dette var tidligere en hundre prosent stilling som arbeidet med aktivisering av de

eldre i Bydel Bjerke. Siden dette tilbudet har blitt borte, kan vi anta at frustrasjonene som de eldre på Veitvet uttrykker også er å finne hos eldre i de andre delbydelene.

Vi ble mye mer aktive sammen med henne (aktivitøren)
- Rita (pensjonist 80 år, i seniorkoret)

Etter tapet av aktivitøren, henvender de eldre seg mest til Bjørn på Bjerke Nærmiljøsender eller Rona som er seniorveileder i bydelen. Bjørn, som har ansvaret for hele nærmiljøsenderet i tillegg, merker at det er mye pågang fra de eldre etter omorganiseringen for tre år siden. Tidligere «satt man på hver sin tue» - man soknet til geografiske hus. Disse var Årvoll gård, Kulturhuset Veitvet og Bjerke Nærmiljøsender. Da var senioraktivitet distribuert mellom disse stedene. Nå har man gjort en mer interessebasert inndeling der Årvoll står for kultur, nærmiljøsenderet tilbyr trim og Kulturhuset tilbyr lokaler for aktivitet. Det er jobbet mye med å mobilisere de eldre rundt til de forskjellige tilbudene som finnes på tvers av delbydeler. Dette er sammenfattet i en brosjyre.

Seniorkoret opplever selv at Bjørn ofte ikke har tid, selv om han hadde lovet å komme for å prate med dem én gang i måneden. Deres inntrykk er at de, som har vært med på å bygge bydelen og skapt det lokalsamfunnet de lever i, nå ikke blir tatt vare på.

Drabanten

Etter at de eldre mistet tilbudet sitt på Veitvet og Årvoll, opplever de at de er overlatt til å organisere seg selv gjennom aktiviteter, og møtestedet deres er Drabanten kafé.

Det blir ikke det samme som et eldresenter, et rent eldretilbud. Her må du betale, og det er ikke bare for oss. Før, på eldresenteret i kjeller'n på Veitvet, hadde de lokaler og et kjøkken.

Før var det trangt, men koselig.
(Korister i «Rustne Røster»)

I tillegg skaper også den fysiske utformingen hindringer for de eldre. At det er lite universell utforming: svart, gult og mye glass gjør det vanskelig å orientere seg og ta seg fram. Det er lite tydelig informasjon, og det er uklart hvor inngangen er.

Det er behov for bedre informasjon ut til befolkningen om hva Veitvet Kulturhus skal være. Kanskje er selve navneskiftet også noe som skaper mer forvirring enn tilhørighet. I dagligtalen benytter de fleste i lokalbefolkningen i de tre delbydelene navnet «Veitvet senter», som knytter det opp til sin historiske bakgrunn og en stolt stedsmarkør for området.

Holdningsendringer

“Det er lagt best til rette for innvandrere. Vi har vært med på å bygge opp alt, men det har forfalt”. (Kvinne 80 år)

“Groruddalssatsningen - de gamle er visst ikke med i den!” (Kvinne 79 år)

En tydelig konsekvens av nedskjæringene i eldretilbudet, sett sammen med en sterk satsning på barn og unge i Groruddalen generelt og på Veitvet Kulturhus spesielt, er at holdninger endres og polarisering mellom grupper oppstår. På spørsmål om hvordan de eldre opplever møtet og kommunikasjon med barn og unge i bydelen, er det kun positive erfaringer de kommer med. Det samme gjelder forholdet mellom ungdommen og de eldre.

«De kjenner oss, vi snakker sammen», fortalte Mehdi (16) på ungdomsverkstedet når han ble spurt om hva han synes om interaksjonen med de eldre i bydelen. Det er ikke slik at den direkte kontakten mellom unge og eldre er negativt ladet i bydelen ennå, men over tid vil disse nedskjæringene og prioriteringene kunne få større konsekvenser og manifestere seg som fremmedfiendtlighet, fordi barn og unge i bydelen består av en stor andel minoritetsnorske. Lill (80) i seniorkoret hadde lite positiv å si om «våre nye landsmenn», men det hang hele tiden sammen med hennes opplevelse av å bli nedprioritert og ikke om dårlige opplevelser direkte med mennesker med utenlandsk bakgrunn.

SLETTEØKKA

Bebyggelsen på Sletteøkka ble oppført i to etapper på 50-tallet, og var til forskjell fra Veitvet ikke et av Selvaags boligeksperimenter (Stedsanalyse Veitvet - Sletteøkka 2007). Der Veitvet etterhvert ble karakterisert som drabantby med felleskapsfunksjoner (skole, senter, park), forble Sletteøkka et rent boligområde i såkalt «åpen blokkbebyggelse» med kun en nærbutikk som fellesfunksjon. Sletteøkka fremstår i dag nærmest likt som det kan ha gjort på 50-tallet, rent byggmessig. Og nærbutikken, som i dag er Joker, fungerer som områdets eneste tydelige fellessted der naboer møter på hverandre. Ungdommene pekte på at det var viktig å ha en butikk på Sletteøkka, så man ikke alltid må til Linderud eller Veitvet.

Ungdommene ser nytten i nærbutikken

Da jeg gikk innom Joker etter et av beboerintervjuene på Sletteløkka, overhørte jeg en samtale mellom to beboere som ikke kjente hverandre fra før. En yngre kvinne hadde fått en pakke via post-i-butikk som var veldig stor, og en dame bak henne i køen tilbød henne å kjøre henne hjem med den. Den unge kvinnen insisterte på at det ikke var nødvendig, siden hun bodde på andre siden av steinene (som markerer bomring-sillet i Sletteløkka-veien) og det ble til at hun bar med seg den tunge pakken alene. Eksempelet viser hvordan de fysiske omgivelsene legger føringer på det sosiale livet på Sletteløkka.

Skiftet på Sletteløkka

Som et av de første tiltakene igangsatt i forbindelse med Groruddalssatsningen på Sletteløkka, var områdeløftet basert på stedsanalysen gjennomført i 2008. Trude-Mette, som fungerte som kultursjef på Veitvet skole på dette tidspunktet og var en tydelig figur i nærmiljøet, ble hentet inn på bakgrunn av hennes dyptgående kunnskap om området. Trude-Mette har fulgt utviklingen på Sletteløkka.

“Du hadde både et kulturskifte og et generasjonsskifte”

Trude-Mette forteller i intervjuet hvordan hun i sine år som beboer og aktiv i nærmiljøet på Veitvet så hvordan mange med majoritetsnorsk kulturbakgrunn av eldre generasjon flyttet ut av Sletteløkka, og hvordan småbarnsfamilier av ulik utenlandsk kulturbakgrunn flyttet inn og mange eldre flyttet ut. Hun så dette som et markant skifte, som ikke er like tydelig på Veitvet. Det ble ikke direkte konflikt, men man så at det potensielt *kunne bli* konflikt, og man opprettet i kjølvannet av dette Stikk innom-kontoret på Veitvet som skulle bidra til et levende og trygt lokalmiljø på Veitvet og Sletteløkka.

I stedsanalysen fra 2008 kommer det fram at Sletteløkka er det stedet med flest fysiske utfordringer som påvirker den opplevde trivselen hos beboerne i dette området. Medvirkningen som ble gjort med befolkningen den gangen viser at særlig støy og luftforurensning påvirker livskvaliteten, i tillegg til at Sletteløkkas fysiske utforming ikke legger

til rette for trygg ferdsel for barn og ungdom, og at området generelt oppleves som isolert og uten en felles positiv identitet på grunn av en stor endring i beboermasse grunnet utleie.

Foreldreperspektivet på Sletteløkka

Med utgangspunkt i datamaterialet fra våre undersøkelser, ser vi det som spesielt viktig å legge vekt på bosituasjonen på Sletteløkka, og løfte frem hvordan det oppleves å bo der og hvordan beboernes liv former og blir formet av omgivelsene, både de fysiske og sosiale. Området skiller seg fra Linderud og Veitvet ved å være et rent boligområde, uten noen konsentrerte knutepunkt for interaksjon og mobilitet (slik Linderud senter eller f.eks. Veitvet T-banestasjon har som funksjon i nærmiljøet). Beboerne på Sletteløkka benytter seg av sentrene i de andre delbydelene, men det er Linderud senter som utpeker seg som nærmeste knutepunkt. På Sletteløkka er grunnprinsippet for interaksjon selve boligen, og det sosiale som oppstår mellom naboer, og mellom leietakere, utleiery og sameiemedlemmer. Utleieproblematikken er kjent for bydelen fra før, men det er særlig de fysiske utfordringene som kommer til uttrykk når vi snakket med folk om Sletteløkka, både de som bor der selv og de som bor i områdene rundt.

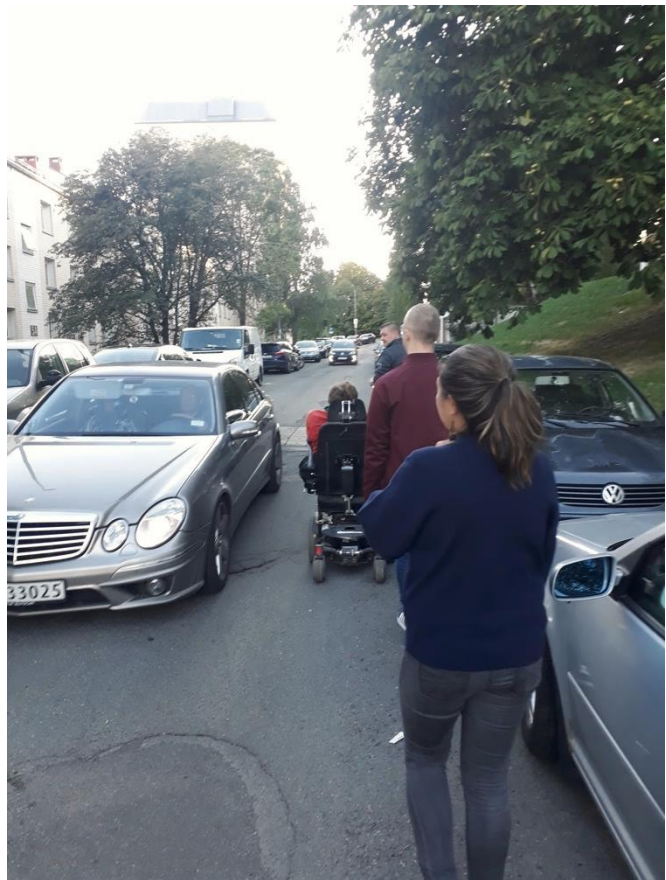
“Det er livsfarlig å slippe barna ut i gata”

Sitatet er fra Sami, en 31 år gammel mann som er vokst opp på Veitvet og Sletteløkka, og som nå er far til en sønn på fem år. Han og kona har kjøpt leilighet på Sletteløkka, i Sletteløkka borettslag. Både moren og søsteren hans, som også har små barn, bor i egne leiligheter på Sletteløkka. Da Sami og søsteren var yngre, bodde familien på Veitvet, men de har også vært leietakere i Sletteløkka Borettslag i en annen leilighet. Sami sitter derfor på mye viktig innsikt, siden han selv har vært barn i området, og har opplevd både hvordan det er å leie og eie på Sletteløkka.⁴

⁴ Sami viste interesse under intervjuet til å være en ressursperson for bydelen.

Jeg møter Sami på Sazan på Linderud senter, etter hans eget forslag. Dette er stedet han gjerne treffer venner og familie, og mens vi sitter og prater hilser Sami på flere som kommer forbi. Han peker også på en eldre mann på et bord bortenfor. «Der er Harald, han prater jeg mye med». Harald er Samis nabo, og de prater mye om forholdene på Sletteløkka sammen. Samis store bekymring rundt nærmiljøet på Sletteløkka er rettet mot de fysiske forholdene i boligblokkenes omgivelser. Særlig er det parkeringsproblematikken som gjør det lite attraktivt for han og familien hans å bli boende. Den opplevde tryggheten er lav, fordi utearealer er så godt som ikke-eksisterende og uterommene oppleves som dominert av biltrafikk og parkering. Dette skaper «kalde» uterom, der ingen ferdes utenom til og fra bil og andre knutepunkt, og der man ikke kan slippe barn for å leke og sosialisere med andre. Sami holder sønnen sin inne etter barnehagetid. Altså sosialiserer hverken Sami eller sønnen med andre etter barnehagetid, på grunn av at det ikke finnes arealer utenfor.

Det er ikke lagt opp til trygge utearealer å ferdes i på Sletteløkka, slik også stedsanalysen fra 2008 viser til, og konsekvensene av dette gjør seg synlig ikke bare i mindre interaksjon mellom beboere i alle aldre, men i beboernes utrygghet rundt hvorvidt Sletteløkka er et sted man kan bli boende. Altså kan vi trekke en linje fra problematikken rundt det fysiske og til den generelle boligsituasjonen på østre del av Sletteløkka der vi ser mye utskiftninger. Dette skyldes til dels at mange har korte leiekontrakter, men det kan også skyldes at beboere selv (eiere og leiere) ikke *ønsker* å bli boende, fordi omgivelsene er så krevende. I tillegg kan vi si at de fysiske forholdene har en direkte sammenheng med at det er lite

Vanskelig å være fotgjenger

sosialisering mellom foreldre på Sletteløkka som følge av at de ikke har nok felles areal å slippe barna på, som igjen bidrar til å minske stedstilhørigheten og den lokale identiteten.

Sletteløkka som parkeringsplass

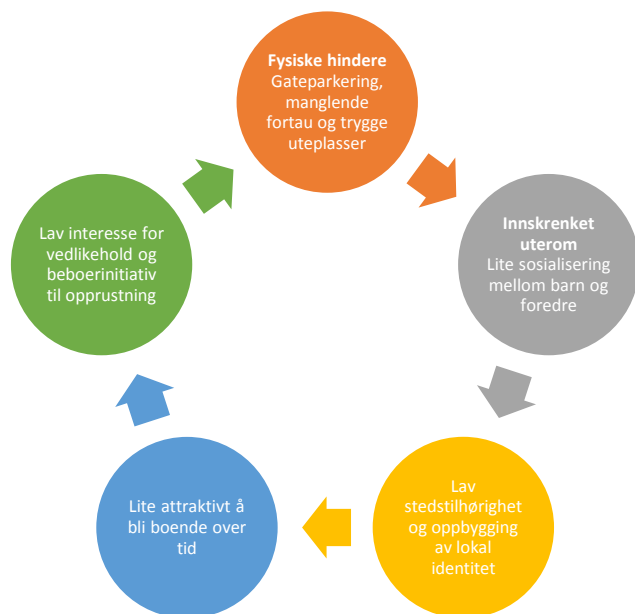
Bomringen skaper store problemer, i tillegg til at det er fri kommunal parkering. Beboerne har stort sett garasjer, mens de som har to biler og andre som kommer utenfra setter bilene og varebilene sine på Sletteløkka for å unngå bomringen. Yrkessjåfører parkerer yrkesbilen sin på Sletteløkka og tar annen transport videre, for eksempel egen el-bil som opptar ladestasjonplass eller T-bane. Det samme gjelder folk som bor for eksempel på Veitvet eller lenger vekk fra sentrum. Man parkerer bilen sin på Sletteløkka og tar T-bane eller buss videre dit man skal. Dermed fylles gatene opp av biler som ikke nødvendigvis har en tilknytning til beboerne på Sletteløkka. Mangel på fortau gjør at bilene dominerer utearealene, og ferdsel kan være farlig for både voksne og barn, og til tider nærmest umulig på vinterstid da det ikke måkes nok og gatene er fulle av snø og slaps. På byvandringen der Pia, Else med rullestolen og Per var med, fikk vi kjenne utryggheten på kroppen.

Engasjement og språk

Sami vurderer å flytte ut på grunn av situasjonen som er nå. Han kjenner også to familier som vurderer det samme. De som blir igjen er håndverkere på leiekontrakter og enslige leietakere. Leiekontraktene gjør at folk ikke føler tilhørighet, som resulterer i at de ikke føler de orker å ta tak i problematikken i nærmiljøet. Språk er også et aspekt her, påpeker Sami.

Sami snakker med mange på arabisk som er frustrert over situasjonen, men som ikke vet hvordan eller om de kan ta kontakt og påvirke nærmiljøet. Sami har sendt mail til bydelen, på vegne av de han har snakket med, men fått negativt svar. Det finnes mange meninger og innspill, men de får ikke gjennomslag, sier han. Sami går alltid på styremøte i borettslaget, men det er alltid de samme som blir gjenvalgt, og styret har i tillegg gitt opp håpet med å få noe gjennomført. De trenger hjelp fra bydelen. Sami foreslår at man har et mer sammensatt

styre med for eksempel én representant fra forskjellige språkgrupper. På denne måten kan flere stemmer bli hørt.

Kolås og Askelia – den andre enden av Sletteløkka

Guri er i 60-årene, og har som Sami vokst opp på Sletteløkka, men 30 år tidligere og i den «andre enden» av området. Jeg kommer i kontakt med Guri gjennom Facebook-gruppen «Vi som vokste opp på Sletteløkka», der hun er aktiv og ofte legger ut bilder av ting som foregår i nærmiljøet, eller gamle klassebilder fra barndommen. Her kommenterer mange, og man forsøker å finne tilbake til gamle naboer man husker man lekte med eller gikk i klasse med. Dette fungerer som en reproduksjon av tilhørighet, som er mer forankret i Sletteløkka som et sted man vokste opp (i «gamledager») enn i dagens fysiske sted.

Når jeg skal avtale å treffe Guri er hun tydelig på at jeg må gå av på Rødtvet T-banestasjon, ikke Veitvet. Guri bor i en leilighet helt ytterst i Sletteløkka, i Kolås borettslag. Jeg møter Guri når hun kommer gående ned fra blokka si, og hun viser meg med en gang en skulptur av en liten gutt med en katt som tilhører Selvaags kunstsamling. Guri er stolt av skulpturen og forteller at det er den eneste kunstgjenstanden fra Selvaag på Sletteløkka.⁵ Borettslaget som Guri bor i, er det eneste Selvaag-bygget på Sletteløkka – og gjør at Guri føler hennes bosted skiller seg fra det Sletteløkka som bl.a. Sami hører til. Hun vokste selv opp i det andre

borettslaget – Askelia, der moren hennes nå bor. Etter mange år ute i internasjonal jobb og i leilighet på Grünerløkka, ville Guri flytte tilbake til barndomstraktene. Hun savnet skogen, og å bo nærme marka. Da hun startet boligjakten, var det én leilighet til salgs i Kolås borettslag. Det var en barndomsvenn av henne som solgte, og dette var avgjørende for at hun fikk kjøpt den. «Man solgte med hjertet før», sier hun og understreker med dette den historisk forankrede identiteten som ser ut til å leve videre for beboerne på Sletteløkka gjennom nostalgi - kontrasten mellom før og nå, og gamle bekjentskaper.

Guri gikk selv på Linderud skole i barndommen, og hadde få venner i andre deler av delbydelen. «Vi forholdt oss bare til den blokka vi bodde i», understreker hun. Gjennom samtalen vår blir det klart at de tre borettslagene skiller seg fra hverandre, og at det er mer snakk om borettslag-identitet enn én felles identitet eller narrativ for Sletteløkka som helhet. Dette gjenspeiles også i det Sami observerte, at det i borettslagene som er andelsleiligheter (Askelia og Kolås) er flere fastboende som har hatt tilknytning over lang tid, mens det i selveierborettslaget Sletteløkka er høyere grad av utskiftning. I tillegg ligger Sletteløkka borettslag mye nærmere Linderud, og knytter seg sterkere til aktiviteter og tilbud her, mens beboere i de to andre borettslagene tenderer mot å bruke Rødtvet T-bane, og sogner til

⁵ Selvaag plasserte ut 22 skulpturer på Veitvet natten før åpningen av Veitvet senter i 1958 (Kilde: Wikipedia)

Rødtvedt skolekrets. Guri snakker også om Grorud kirke som et sted hun var knyttet til i barndommen.

«Sletteløkka er en blindtarm i bydelen. Den leder ikke noen steder»

Guri kommer også inn på sitt forhold til andre beboere på Sletteløkka. Hun er tydelig på at hun ikke er utpreget sosial, og ønsker lite kontakt med naboene sine. Hun har også mye negativt å si om beboere med innvandrerbakgrunn, særlig med tanke på vedlikehold av egne leiligheter. Når vi går rundt huset hennes, peker hun inn i noen av vinduene der noen ødelagte persienner og slitte gardiner henger og sier «du kan se at det er utlendinger som bor der». Guri velger heller å sosialisere med de hun har kjent siden hun var liten:

“Gubben under meg er på alder med faren min. Han er en eneste jeg kan stole på, fordi han har jeg kjent hele livet.”

Guri forteller om en gang hun behøvde hjelp med selvangivelsen, og benyttet appen Nabohjelp. Hun ble kontakten av mange yngre menn med innvandrerbakgrunn, men hun var skeptisk. Til slutt var det en ung kvinne med majoritetsnorsk bakgrunn som tok kontakt – da slo hun til.

Når vi setter sammen intervjuene med Guri og Sami får vi et bilde av hvordan Sletteløkka kan oppfattes som sted av beboerne. Sletteløkka er ikke bare Sletteløkka, det kommer an på hvilken del og nærmere bestemt hvilket borettslag du tilhører, og dette legger føringer på hvilke utfordringer man ser og hvilke sosiale mønstre som finnes. Slik Stedsanalysen 2008 også viser, mangler det fortsatt fellesfunksjoner og lokaler/møteplasser på Sletteløkka som kan være med på å skape flere fysiske og sosiale sammenhenger – og bygge på en felles identitet.

LINDERUD

Hvordan det fysiske og sosiale lokalmiljøet på Linderud oppfattes, avhenger av hvem man spør. Ungdommene fra Linderud som deltok på verkstedet vårt var positive til stedet sitt, følte seg trygge og syntes det var et fint sted å bo. Ungdommene på Linderud bruker McDonald's på senteret som møtested utenom skolen. Der kan man nærmest dukke opp alene, og man kan være sikker på at noen man kjenner kommer etterhvert. Dessuten er maten billig – en burger koster 15-20 kroner.

Blant voksne og eldre kom det tydelig frem at stedstilhørigheten i delbydelen er mer knyttet opp mot borettslaget eller blokka man bor i, og mindre til Linderud som sted. Linderud mangler det historiske narrativet man har på Veitvet, men felleskapsfølelse får man gjennom interaksjon med sine umiddelbare naboer på for eksempel dugnad og andre arrangementer i regi av styrene i de ulike borettslagene. I tillegg preges stedsidentiten blant unge mye av hvilken skole man har gått på.

Anne, en kvinne i 50-årene som sitter i styret i et av borettslagene på Linderud, møter meg over en kopp kaffe på Linderud senter. Av fysiske utfordringer peker hun særlig på Linderudveien – den er forferdelig på vinteren, sier hun. Det er grus fra vinteren der ennå. Selv er hun aktiv og sykler, men etterlyser sykkelstativer og flere benker – særlig for de gamle. Så godt som all sosialisering på Linderud foregår inne på senteret, og hit kommer beboere fra både Veitvet og Sletteløkka. Man kunne tenke seg en måte å forlenge denne aktiviteten til også å gjelde utenfor, for å bygge opp under denne viktige møteplassen på tvers av delbydelene.

En mann vi treffer på gata ved Linderud flyttet hit for ti år siden. Hans motivasjon var enkel – han ville leve bilfritt og det kunne man på Linderud med så enkel tilgang på kollektivtransport:

«Ja, så vi fant ut at her var det et perfekt sted å bo bilfritt.»

(Mann 40 år, Linderud/Vollebekk)

Linderud skole – forandringer som preger

Trivselen på Linderud som område oppleves som høy, og stedstilhørigheten er positivt ladet og konsentrert rundt sosiale treffsteder på Linderud senter og i og rundt boligblokkene. Når det kommer til Linderud skole, åpner det seg en sammensatt virkelighet som innbefatter dynamikk mellom elever, foreldre, lærere og rektor i tillegg til et aktivitetsnettverk i tilknytning til skolen der aktører som Natteravnene og FAU spiller inn.

Lærerne på Linderud skole har høyt sykefravær. Samtidig ønsker lærerne alltid å opprettholde et godt bilde av skolen, og det kommuniseres ikke alltid ut til foreldre hvordan ting egentlig er. Anders (38) forteller om sin egen erfaring som vikarlærer. Da fikk han et helt annet innblikk i skolehverdagen til barna, enn det han fikk som forelder. Mye sykefravær og vikarer skaper ustabilitet for barna.

Utviklingen på Linderud skole

Skolen slik den står i dag ble oppført i 1968, og omfatter 1. til 10. trinn. Skolen gjennomgikk ombygginger og modernisering i 2005, og har i dag 630 elever. I 1970, da elevmassen var på sitt historisk største, gikk 1143 elever på Linderud skole. Flere nøkkelpersoner i tilknytning til Linderud skole trekker frem at det har skjedd store forandringer i både elevmasse og lærerstab på Linderud i løpet av de siste ti årene. I tillegg er det tydelig at pensjoneringen av den tidligere rektoren Bjørn Ekren, som fungerte i stillingen i 26 år, har forårsaket endringer i miljøet på skolen. Ekren så i løpet av sin tid som rektor en tydelig utvikling ved at barn med majoritetsnorsk kulturbakgrunn ble tatt ut av Linderud skole og flyttet over til Årvoll og Tonsenhagen der andelen majoritetsnorske var større. Foreldre med minoritetsnorsk kulturbakgrunn er også bevisst utviklingen, og mange flytter barna sine over til andre skoler for å sikre et godt skolemiljø med gode forutsetninger for en stødig språkopplæring (Kilde: Aftenposten 2012). Den tidligere rektoren jobbet aktivt for å motvirke trenden han så. I tillegg til konkrete tiltak mot mobbing, jobbet han selv direkte inn mot barnehagene for å rekruttere majoritetsnorske barn til å begynne på Linderud skole. I et intervju med Aftenposten i 2012

melder han om at trenden har begynt å snu og at 14 av 67 elever på årets 1. trinn er majoritetsnorske (Aftenposten 2012).

Foreldreperspektivet på Linderud skole

I en foreldreundersøkelse gjennomført i 2017 meldes det om forholdsvis tilfredshet blant foreldre med hensyn til barnas trivsel (4,4 av 5). Likevel er det mye som foregår med miljøet rundt skolene på Linderud i perioden som datainnsamlingen foregår, og dette setter preg på hvordan befolkningen oppfatter Linderud som sted. Marianne, en mor med barn på både barnetrinnet og videregående, har mye å si om hva som foregår. Særlig preges nærmiljøet nå av at Vollebekk skole er en ny, og identisk skole til Linderud, hvor det nå skapes klasseskille mellom de familiene som har råd til å flytte barna sine over på den nye skolen, og de som blir igjen. Marianne ser med skrekk og gru på utviklingen, der klasser på Linderud kun har én elev med norsk som morsmål og lærere forsvinner på grunn av dårlig miljø. Siden Sletteløkka hører til Linderud skolekrets, blir det også et økonomisk skille fordi familiene herfra gjerne har dårligere økonomi, og det blir verre jo eldre barna blir. Marianne har selv tatt sine barn ut av Linderud skole, etter at hun merket at barna hennes ble holdt utenfor. Å være majoritetsnorsk kan på Linderud innebære at du ikke blir sparket fotball til, og at du ikke får deg noen venner. Marianne ser det som eneste løsning på det alvorlige problemet at man gjør de to skolene til én ren barneskole og én ren ungdomsskole. At begge skoler skal favne om 1-10 trinn skaper bare splittelse og sosiale skiller innenfor en veldig liten fysisk radius. Mariannes inntrykk er at før var det mulig å påvirke lokalmiljøet på Linderud. Hun har forsøkt alt i forbindelse med skolesituasjonen: skrevet brev til byråder og etater og ringt politikere.

Når kronprinsparet skal komme til Linderud så blir jeg bare irritert for det er ikke det vi trenger, vi trenger ikke nye lekestativ og noen fra bydelen som skal komme å snakke om FAU.

Marianne sier at problemet er mer strukturelt enn det er basert på enkelte tiltak for å løfte nærmiljøet. På Linderud har man det man trenger, men når foreldre og barn kjenner på en

håpløs utvikling de ikke har makt til å gjøre noe med, velger folk å flytte eller å gi opp og fjerne seg fra det lokale felleskapet.

Saad, en familiefar i 30-årene med en sønn på Linderud skole var med oss på byvandring. Han har vært vitne til forandringene som har skjedd etter at rektoren forsvant. Mer enn 22 lærere forsvant med rektoren og tiltakene og de positive trendene som Ekren jobbet for, har gått i oppløsning. Han er frustrert over at den nye administrasjonen og lærerne som ikke har fulgt opp:

“Man må legge grunnsteiner på nytt og på nytt”

- Saad (familiefar på Linderud)

Hans inntrykk er at mye av det som den tidligere rektoren jobbet hardt for å bygge opp, er blitt borte, før han understreker hvor viktig det er å følge opp og jobbe videre med det som er påbegynt. Samira, som spiller en sentral rolle i tiltak for bedre samarbeid mellom hjem og skole på Linderud forteller hvordan den tidligere rektorens avgang har manifestert seg. Hun legger særlig vekt på at den nye staben, som er nærmest totalt utskiftet fra det den var for få år siden, er uenig om pedagogikken de skal bruke.

Underveis i nærmiljøturen som Saad deltok på, spør vi ham om han er bekymret for det språklige miljøet på Linderud skole. Han avkrefter dette og sier barna generelt snakker godt norsk, og lærerne er gode. Basert på Saads inntrykk er det altså ingen åpenbar språklig grunn til at barna tas ut av skolen, men at kulturbakgrunn i seg selv kan være en avgjørende faktor.

Et annet aspekt som skaper uro og bekymring blant foreldre rundt Linderud skole er den hyppige utskiftningen av lærere, høy sykdomsrate og mange vikarer.

«Lærerne prøver så godt de kan, men alle får ikke den hjelpen de skulle ha»

- Samira (Skole-hjem-koordinator på Linderud)

Samira har også et annet perspektiv på temaet. Hun mener at foreldre som nylig har flyttet til Norge ikke klarer å sette grenser for barna sine. Det er andre forhold her, og samfunnet og kulturen er annerledes. De klarer ikke å ta vare på barna på den måten de skulle ha gjort det, sier hun. Sissel, som jobber i barnehagene på Linderud, ser mye av det samme skje med

foreldre og barn i barnehagen. At foreldre sliter økonomisk merker de veldig, og det er flere foreldre som bare betaler 170 kroner i måneden, som er det beløpet foreldrene får i «matpenger» av staten. Da er det ikke rart barna ikke får vært med på aktiviteter, eller har på seg riktige klær (regntøy, vintersko etc). Det finnes ordninger for å få hjelp til utstyr, men mange foreldre synes det er flaut å spørre.

Møteplasser og felles arenaer

I samtalen med Sissel dukker det opp et tema som småbarnsfedrene Saad og Anders fra Linderud og Sami fra Sletteløkka var veldig engasjerte i – behovet for å kunne møtes uten at det skal kreve for mye penger og ressurser. Anders gestikulerer og snakker entusiastisk om hvor mye han skulle ønske han kunne blitt kjent med andre foreldre i bydelen. Selv har han flyttet fra Etterstad, der det var tett miljø mellom foreldrene, til Linderud hvor han trives godt, men syns det er akutt mangel på møteplasser. Han beveger seg stort sett mellom de to T-banestasjonene Linderud og Veitvet, og sier at Veitvet akkurat er innenfor gåsonen til hans familie. Han er ikke mye på Veitvet likevel.

*Vi trenger et sted hvor ungene kan herje, herje, herje.
- Anders (familiefar Linderud)*

På byvandringen passerer vi fotballbanen og Linderudklubben «Camp Linderud». Saad har forsøkt å leie lokalet, men klarte aldri å komme i kontakt.

Figure 1: Saad viser Camp Linderud og fotballbanen

Når Saad senere tar oss med forbi Linden hotell og til Bjerkedalen park, blir Anders overrasket. Han ante ikke at dette fine stedet fantes nærme ham. At Paviljongen Kafé var stengt, syntes byvandringdeltakerne var trist – men ryktet sier at det skal gjenåpnes, og da er det håp for at dette kan bli en god møteplass å ta med barna og der også foreldrene kan ha det hyggelig.

Utendørs møteplass på Linderud

Etter en smoothie og en kaffe på Samson på Linderud senter, der vi snakket med Saad og Anders om de ulike aktivitetstilbudene og hvordan man kan få foreldre til å sosialisere mer, går vi ut av utgangen som leder ut til veien som går forbi barnehagene på høyre side, og den store blokka på venstre. «Her», sier Anders og slår ut armene. Han sier at beliggenheten mellom senteret, blokka og barnehagene er optimalt for å skape en møteplass. Man må få

Problematisk sted med mye potensiale

her, synes byvandringdeltakerne er meningsløst, når det er så mye parkeringsmuligheter på den andre siden av senteret. At området nedenfor Linderud senter kan rustes opp blir også et tema under den første byvandringen. Grus som ligger igjen fra forrige vinter hoper seg opp, og veien er så dårlig at Elses elektriske rullestol sliter med å bevege seg trygt fremover.

Rester av vinteren i august

bort bilene, sier han, og få inn benker og belysning og noe grønt – vipps så har du et naturlig sted for befolkningen å henge. Her er det naturlig flyt av folk som skal på senteret, hjem, hente i barnehagen, eller er på vei fra skolen. At det skal være parkering akkurat

Fremkommelighet og tilgjengelighet på Linderud gård

På den første byvandringen la deltakerne opp turen innom Linderud gård. “Stille og rolig, og en nydelig have”, sier Else når jeg spør henne hva hun synes om gården. Det er omvisning hver søndag, men dette koster mye penger i følge byvandringdeltakerne. Alle er enige om at det er et flott sted, men av en eller annen grunn føles det litt fjernt fra resten av bydelen. På vei fra Linderud senter går vi forbi et enkelt skilt på et laminert A4-ark som viser vei. Vi blir enige om at gården kunne vært mye bedre annonsert og synliggjort, for eksempel gjennom skilt og gangstier. Vi går opp den flotte alléen mot gården, og det går fint for oss på to friske bein. For Else er det tungvint – grusen ligger tykk og de små hjulene slurer så hun nesten sitter fast. «Jeg tør ikke tenke på hvordan det er å gå her for barnevogn, eller eldre med rullator for eksempel», sier hun. Deltakerne foreslår at det legges til rette for bedre fremkommelighet om man kommer på hjul.

Pia forteller om en gang hun ville gå en kveldstur og vise mannen sin den fine haven nedenfor gården. Da var smijernsporten som leder ned til hagen lukket inntil, og hun ble usikker på om

det var ok å gå ned der, så de lot være. Hadde det stått opplysningsskilt og vært bedre koblet på resten av området, hadde man kanskje ikke behøvd å lure på om man gjorde noe ulovlig. Else forteller at medlemmene i «Linderud gårds venner» holder en eksklusiv fest som hun har hørt er staselig. Generelt opplever deltakerne gården som ellers som lukket, og lite velkommende.

Linderud gård er i endring, og i tillegg til et pilotprosjekt for urbant landbruk, arrangerer gården Halloween-fest, og det har vært id-feiring og andre tilstelninger. Vi vil argumentere for at Linderud gård bør, gjennom fysisk tilrettelegging og bedre informasjon, kobles tydeligere på resten av bydelen. Dagens skilt og fremkommelighet er utydelig, og utenom de store arrangementene er befolkningens inntrykk at dette ikke er et sted man ferdes med lav terskel.

SAMMENHENGER, NETTVERK OG TILGANG

Gjennom datainnsamlingen til denne undersøkelsen har vi møtt på mange organisasjoner, enkeltpersoner og aktiviteter som er med på å gjøre lokalmiljøet til et levende sted. Konkrete nedskjæringer som flyttingen av eldresentre og fraværet av aktivitør-stillingen for de eldre, eller de store omskiftningene som skjer på Linderud skole, er grunnleggende faktorer som kan påvirke nærmiljøet i mer eller mindre alvorlig grad, og som må tas tak i med solid hånd før det er for sent og konsekvensene blir for store. Men når det gjelder tilbudet av aktiviteter for barn, ungdom og voksne har de tre delbydelene mange ressurser å spille på. Likevel er det, særlig blant foreldre, en uttalt frustrasjon rundt mangel på nettopp dette og at velvilje og innsats ofte ikke gir resultater. Vi vil argumentere for at årsaken her har mye å gjøre med tilgang på informasjon, og hvor *synlig* all aktiviteten som foregår i bydelen faktisk er for både innbyggere, nyinnflyttede og andre.

Det er egentlig nok av tilbud her egentlig, men du kan ikke regne med at noen banker på døra de og sier at nå må du ut.

- Jon (pensjonist fra Veitvet)

Jons refleksjon rundt tema om aktivitetstilbud i bydelen viser at man må være *innenfor* nettverket og allerede vite om aktiviteter, for å kunne aktivisere seg selv.

Aktive Kvinner og seniorkoret er eksempler på dette. Disse aktørene har etablert en rolle i lokalsamfunnet som genererer vennskap, kunnskap og helse, men som likevel opererer med en informasjonsflyt som går gjennom allerede eksisterende nettverk (venner av venner, bekjente, innad samme språkgruppe) og som dermed ikke er lett tilgjengelig for utenforstående med mindre man er en del av et nettverk selv.

Pia (32) fra byvandringen hadde bodd i en blokk på Linderud i snart fire år. Hun hadde flyttet hit fordi hun hadde vokst opp i nærheten, og likte nærmiljøet godt. Likevel, når hun nå i voksen alder hadde flyttet tilbake, slet hun med å finne informasjon om tilbud og aktiviteter i bydelen. Hun fulgte med på bydelens Facebook-sider, men kjente likevel at det var umulig å vite hva som faktisk skjer *når* og for *hvem*. Hun har forsøkt å orientere seg på Veitvet

Kulturhus, men finner ikke frem. Hun etterlyser gode gamle oppslagstavler på sentrale steder. Under byvandringen stemmer flere i på dette punktet, og vi tenker oss at oppslagstavler ved T-bane- og busstasjonene vil være et godt utgangspunkt.

Marina, en alenemor i 50-årene med bakgrunn fra Kosovo, nevner at datteren hennes på 16 år satt mye hjemme på mobilen og kjedet seg etter skoletid. Marina, som benytter helsetilbudet i bydelen, fikk hjelp av psykologen sin som satte henne i kontakt med Uteteamet. Nå deltar datteren på jobbsmakekurset og er mer aktiv. To ting er viktig å trekke frem fra dette: Marinas eksempel viser at nettverket mellom aktører i bydelen har fungert godt i dette tilfelle, og har man først kontakt med én person eller del av det offentlige tilbudet, er det lett å få kjennskap til flere ting. På den andre siden viser det at det kan være vanskelig å vite om slike tilbud hvis man *ikke* allerede er innenfor tjeneste- og aktivitetsnettverket. Legger man språkutfordringer til det regnestykket, ser man at det kan være vanskelig å vite hva som finnes av tilbud i bydelen.

Aktive Kvinner jobber kontinuerlig med å fremme forebyggende helse gjennom fysisk aktivitet, og bruker uteområdene i bydelen aktivt. Vi var med Aktive Kvinner på søndagstur i skogen (inn fra Krigsskolen ved Linderud) og fikk innblikk i hvordan de hadde organisert seg. Det ble fort klart at de alle tilhørte samme språk (fra Sri Lanka), men mange hadde blitt kjent gjennom gruppa. At aktivitetslederen Ruby snakket språket deres genererer trygghet. Kvinnene i gruppa har brutt ut av tradisjonelle mønstre, og måtte

Figure 2: Turgjengen plukker bær

ofte påpeke overfor ektemann og familie om at «nå skal jeg ut og gå, så nå må noen andre lage mat». Aktive Kvinner hadde tidvis hatt med seg kvinner med både somalisk og marokkansk bakgrunn, men siden nettverk-metoden deres hovedsakelig dreier seg rundt en Facebook-gruppe (som man må vite om for å finne) og muntlig tips, når man ikke ut til et større publikum. Hvis Bydel Bjerke var behjelpelig med å samle informasjon om grupper som Aktive Kvinner og hjelpe med videreformidling gjennom flere kanaler, vil slike initiativer ha mulighet for å vokse og overleve.

Lokale identiteter – felles aktivitet

Bjørn på nærmiljøsenderet påpeker at det finnes noen gamle identiteter som historisk sett har skilt delbydelene i Bjerke fra hverandre. Det fantes noen høye murer, som gjerne knyttet seg til at Årvoll-folk hadde mer penger og var finere enn Veitvet-folk. Bjørn er likevel tydelig på at han ikke føler det er slik lenger, så man har klart å viske bort noe. Dette skyldes delvis på grunn av omdistribusjonen av eldretilbudet.

De tre delbydelene har, som denne rapporten viser, hver sine utfordringer og karakteristikk som legger føringer på beboernes oppfatning av sted. På Veitvet er den tydeligste identitetsmarkøren selve den historiske bakgrunnen for stedet, mens det på Linderud er en mer umiddelbar opplevelse av sted i forbindelse med aktiviteten rundt senteret. På Sletteløkka er stedsidentiteten boligbasert, og varierer ut fra hvilke boligtype man har og hvilket borettslag man tilhører. Dette skyldes i tillegg at delbydelen mangler felles samlepunkter, der man på tvers av alder og kulturbakgrunn kan møtes på en uanstrengt måte. I tillegg skilles de tre stedene av bilveier, parkeringsplasser og fremkommelighet. En ansatt i en barnehage på Linderud snakker om stedsidentitet hos barna:

Ja, ungene vet det veldig godt hvor de kommer fra. Ungene er veldig opptatt av det, også har det noe med skoletilhørighet å gjøre.

For barna på Sletteløkka blir dette fort en identitetskonflikt fordi mange av dem begynner på Rødtvet skole som ligger utenfor bydelen. Det blir lang skolevei, og sammenhengen mellom skole og bosted blir liten. Likevel finnes det sammenhenger mellom delbydelene, og selv om

hvert sted har sin identitet – som kan bestå av både negative og positive oppfatninger om stedet – er det lite som tyder på at disse skillene i seg selv er ekskluderende eller polariserende. Pensjonistene Jon og Turid på Veitvet husker godt et felles arrangement for Sletteløkka og Veitvet på idrettsbanen på Veitvet:

Når de gikk i tog fra Sletteløkka, da var det langt tog. Da traff det tydeligvis.

Det var helt fantastisk.

KONKRETE ANBEFALINGER FRA

TEAM BYANTROPOLOGENE

Aktiviteter og møteplasser

- Utvidet bruk av Linderud Bad
- Informasjon om og tydeligere definisjon av nye Veitvet Kulturhus
- La flere foreninger ta i bruk Linderud gård, Paviljongen og andre eksisterende steder som møteplasser
- Utendørs møteplass med benker og grøntareale nedenfor Linderud Senter
- Samle informasjon om aktiviteter – nå ut gjennom oppslagstavler, flyers, nett

Fysiske tiltak

- Beboerparkering på Sletteløkka
- Fortau på Sletteløkka
- Inngjerdede grøntarealer som er trygge for barn
- Belysning og benker med tak
- Gjennomgående skilting basert på en større plan – alle skilt i én design, på flere språk som gjenspeiler befolkningens språkgrupper – skape sammenheng, både fysisk, kulturelt og sosialt
- Sykkelparkering
- Søppelbøtter
- Vannfontene/drikkestasjon i Veitvetparken
- Bevare lindetrærne på Linderud
- Asfaltering av alléen opp til Linderud gård
- Skilt og gangstier som kobler Linderud gård til resten av området

Sosiale tiltak

- Rekruttering til et tredelt foreldrestyre for de tre delbydelene, som har felles møter innimellom for å utveksle erfaringer og utfordringer
- Eldrekontakt – gjeninnføre aktivørrollen eller møte dette behovet gjennom andre tiltak
- Fadderordning mellom korttids leietakere og langtidsboende på Sletteløkka
- Fordele skoletrinnene mellom Vollebekk og Linderud skole
- Informasjon ut på flere språk
- Velkomstguide på papir til alle nyinnflyttede
- Bydelen må bistå små aktører med videreformidling av sosiale aktivitetstilbud

REFERANSER

Aftenposten (31. oktober 2012) «Rektor rekrutterer elever i barnehagen». Hentet fra <https://www.aftenposten.no/osloby/i/K3Gxo/Rektor-rekrutterer-elever-i-barnehagen>

Foreldreundersøkelse Linderud (2017)
<https://aktuelt.osloskolen.no/globalassets/dokumenter/foreldreundersokelsen-oslo-kommune.pdf>

NRK (7.oktober 2017) «Snikkjører over gressplen for å spare bompenger». Hentet fra <https://www.nrk.no/ostlandssendingen/snikkjorer-over-gressplen-for-a-spare-bompenger-1.13722529>

Stedsanalyse Veitvet – Sletteløkka (16.12.2018) Bydel Bjerke
http://biblioteket.husbanken.no/arkiv/dok/3569/stedsanalyse_veitvet-slettelokka.pdf